



Pastor IOAN FILIP

*Secretarul Comunității Regionale
Penticostale Arad*

*Mesaj transmis în Biserica Penticostală
GLORIA din Arad, în cadrul
serviciului divin festiv din seara zilei de
2 septembrie a.c.*

**„Ajutorul
nostru este
în Numele
Domnului,
care a făcut
cerurile și
pământul.”**

Psalmul 124:8

De n-ar fi fost Domnul de partea noastră...

Trebuie să vă mărturisesc că pentru mine această zi are o mare încărcătură emoțională. Cu numai câteva ceasuri în urmă, mi-a fost dat să pășesc într-una dintre cele mai modeste căsuțe din Păuliș, casă în care a fost deschisă prima Biserică Penticostală din România. Am intrat cu emoții în acea casă, ajungând în odaia în care se țineau adunările creștine la început, odaie nu mai mare de 10-12m², în mijlocul căreia stătea un amvon, iar lângă pereți două băncuțe modeste.

Apoi, în această seară am venit ca și dv. și am pășit în Biserica Gloria din Arad. Este o diferență atât de mare, de aceea spun că trăiesc momente de încărcătură emoțională deosebită, pentru că mi se duce gândul acolo, în odaia de la Păuliș, și în același timp privesc cu ochii fanfara, corul, sala arhiplină, punându-mi în mod legitim întrebarea: „Doamne! ce s-a întâmplat din 1922 și până astăzi?” Iar răspunsul pot să-l dau fără teama de a greși: „S-a întâmplat că Dumnezeu a coborât să-Și binecuvânteze lucrarea!”

Dacă altădată, înaintașii noștri, poate ușor de numărat pe degetele de la două mâini, acolo, în adunarea de la Păuliș, au stat cu credincioșie înaintea Domnului, astăzi, chiar la ora aceasta, în mii de locuri din țară sunt adunați credincioși penticostali care laudă Numele Domnului, care-L binecuvântează și care se încred în

mântuirea ce vine de la Domnul. Când privim lucrurile în felul acesta, fiecare dintre noi trebuie să înțelegem că mișcarea penticostală nu este o mișcare de sorginte omenească, ci de sorginte dumnezeiască.

Nu-mi pot rupe gândul de la acea odăiță și apoi îndrăznesc să mă gândesc la bisericile unde am fost solicitat să predic. N-am predicat în atâtea locuri în câte au predicat frații noștri, colegii mei de slujbă, dar a fost destul pentru mine să văd mii și mii de credincioși din țară și de peste hotare care și-au pus încrederea în Domnul. Mă gândesc apoi la instituțiile de învățământ pe care le are Cultul Creștin Penticostal astăzi, și mă duc din nou cu gândul la ceea ce spunea în prezentarea sa președintele Cultului despre fratele Bradin, că era un om cu doar șase clase. Și asta mă face să zic încă o dată că la temelia lucrării penticostale stă Domnul și numai Domnul. Astăzi, după ce am ascultat împreună cu dv. această prezentare a istoriei penticostale, nu pot decât să mă duc cu gândul la ceea ce spune Cuvântul Domnului în Psalmul 124.1: „*De n-ar fi fost Domnul de partea noastră, – să spună Israel acum!*” Și aș îndrăzni să zic: „De n-ar fi fost Domnul de partea noastră, să spună penticostalii acum”, și cu bucurie mai proclam o dată și zic: „De partea penticostalilor a fost Domnul!”

La 16 aprilie 1932, din cauza topirii rapide a zăpezilor din munți, apele râului Mureș au crescut, amenințând să inunde orașul Arad. Pentru a cruța orașul, autoritățile de atunci au hotărât să spargă digul în dreptul comunei Micălaca și apele au inundat Micălaca, ajungând în unele zone la 1,5m până la 2,5m înălțime.

Orașul a fost salvat, dar comuna Micălaca a stat în apă mai multe săptămâni. În acest timp, foarte multe case s-au prăbușit.

Faptul că a rămas în picioare casa de pe strada Renașterii nr. 84, unde funcționa biserica penticostală, a fost o minune. Toate casele din jur s-au năruit. Această casă este și astăzi în picioare.

Extinderea credinței penticostale a infuriat la culme oficialitățile eclesiastice din județul Arad, care împreună cu jandarmeria au pornit acțiune de prigoană religioasă împotriva credincioșilor penticostali. Însă batjocurile, amenințările, arestările, molestările și alte măsuri abuzive, n-au putut împiedica extinderea credinței și în alte județe ale țării. (Din istoricul Bisericii Penticostale Micalaca, Arad)

Când ne uităm la cei 90 de ani de istorie în care Domnul ne-a purtat pe brațele Lui, o istorie zbuclumată, o istorie care a însemnat și vărsare de sânge, batjocură și închisoare, înțelegem că Domnul a fost neîncetat alături de înaintașii noștri. Iar noi, adunați astăzi într-un locaș de închinare de o asemenea grandoare și frumusețe, cred că suntem obligați, uitându-ne înapoi, să trăim sentimente de smerenie. De ce spun asta? Istoria penticostală ne obligă la smerenie.

Fratele președinte Tipei amintea în istoricul prezentat că, la începuturile ei, în fruntea Bisericii Penticostale n-au stat mari personalități, n-au fost facilități deosebite, nici resurse deosebite, deci cu bucurie trebuie să spun că în fruntea mișcării penticostale nu a stat o personalitate omenească, ci cea mai proeminentă personalitate a universului, Isus Hristos. Asta mă face să îmi aduc aminte de ceea ce a afirmat în discuția cu Petru, în Cezarea din Filipi când a zis: „... pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui”.

Evenimentul de astăzi ne obligă să ne smerim pentru că înțelegem fiecare dintre noi că în spatele nostru, în istoria noastră nu sunt mari personalități, ci este un mare Dumnezeu. El a făcut totul, iar noi suntem beneficiari ai harului Lui, de aceea vă îndemn să ne trăim sărbătoarea cu un sentiment de smerenie și recunoștință înaintea lui Dumnezeu, conștientizând că, dacă n-ar fi fost Domnul de partea noastră, ce am fi fost noi astăzi?

O privire aruncată înapoi la cei peste 90 de ani de istorie este și o chemare la o mai mare încredere în Dumnezeu. El, Cel care ne-a purtat este în stare să ne mai poarte. De aceea vă chem astăzi, în zi de sărbătoare, să stăm înaintea lui Dumnezeu cu o atitudine de smerenie și să recunoaștem că a Lui este toată slava, cinstea și gloria. Apoi, cu mai mare încredere, să pășim înainte zicând: „Doamne, Tu, care ne-ai purtat în cei 90 de ani, mai poartă-ne până la sfânta Ta venire pe norii cerului”.

Psalmul 124 începe cu „De n-ar fi fost Domnul de partea noastră...” și se încheie cu „Ajutorul nostru este în Numele Domnului, care a făcut cerurile și pământul”.

Frați penticostali, iubiți prieteni prezenți aici, vă chem în această zi de sărbătoare să ne îndreptăm privirile pline de recunoștință către Domnul și să înțelegem încă o dată, că tot ceea ce a fost, a fost datorită Lui, tot ce suntem suntem datorită Lui și de ne vom pune încrederea în Dumnezeu, El ne va purta pe aripi de biruință și vom putea într-o zi să stăm în jurul scaunului de domnie al lui Dumnezeu și să zicem: „Ajutorul nostru este și a fost în Numele Domnului”.

„Chiar în clipa aceea, Isus a vindecat pe mulți de boale, de chinuri, de duhuri rele, și multor orbi le-a dăruit vederea.” (Luca 7.21)

Vindecare Divină urmată de Botezul cu Duh Sfânt

Scumpe frate...

Domnul să fie cu d-ta, și cu cei ce-l iubesc din adevăr. Vei ști despre noi de prin părțile Hațegului, că putem zice în aceste vremuri că cu adevărat, Domnul Isus lucrează (Ioil 2:28). Și între noi, se împlinește văzând cu ochii și auzind cu urechile noastre, tot ce auzeau cei de pe vremea sfinților apostoli. Fapte 10:44-46. În adunările noastre, ce prin mila Domnului s'au format, aproape toți sunt sub puterea Domnului, stăruiind după botezul cu Duhul Sfânt. Pe de altă parte vă anunțăm că Domnul a vindecat pe sora Maria Berc din comuna Reia, care era suferindă timp de 7 ani. A cheltuit o mare sumă de bani cu medicii, a fost operată, și tot nu se făcuse bine. Între altele era și atăcată la plămâni, din care cauză era așa de slabă în cât nici un vas cu apă nu putea lua după foc, și nici nu-și putea spăla rufe. Și ne-am rugat Domnului pentru sora, ungând-o cu ulei așa cum scrie la Iacob, 5:14,15, și Domnul făcându-se milă de ea a vindecat nu numai corpul ei cel slab, dar a botezat-o și cu Duhul Sfânt. Marcu 1:8. Și la acest botez s'a petrecut un lucru minunat. Sora la botez a vorbit în limba rusă. Fapte 2:4 și 10:46. Așa că soțul ei, care fusese prizoner în Rusia, și care știa limba rusă, a înțeles-o; adică s'au înțeles amândoi în vorbire. Și el fiind necredincios a alergat în stradă la oameni să le spună că femeia lui vorbește rusește, pe când ea nici nu știa carte. Acum e sănătoasă, lucrează la câmp și ori ce trebuie, ba a făcut și o călătorie de 50 km. până la Petroșani, spre a mărturisi și altora despre cele ce Domnul a făcut cu ea.

Au mai fost încă două surori bolnave, și Domnul le-a vindecat. Și acum lucrează la câmp și ori ce trebuie lucrat. Ele se numesc Susana și Ilișca. Și a mai fost un copil vindecat care umblă în picioare.

Apoi Domnul cel milos și puternic, m'a vindecat și pe mine de reumatism, care îl aveam în picioare și în tot corpul. În toate zilele trebuia să mă frec pe corp cu oțet. Acum Domnul m'a vindecat. Aliluia Domnului pentru această mare binefacere. Sora Ileana Zamfir din Hațeg a suferit de o durere cumplită, care pornea din cap și răsufla prin urechea dreaptă. Timp de trei ani și jumătate a fost pela medicii și la 2 spitale în Târgu-Jiu, la Clinica din Cluj, și la Spitalul Stânca. Și pe unde a fost medicii au sfătuit-o să tragă toți dinții din gură că are ceva stricăciuni. Și n'a putut face aceasta. Atunci ne-a rugat să ne rugăm Domnului pentru ea, spunând că crede. Și ne-am rugat, și Domnul să fie mărit că El și numai El, care e Cel mai mare Doftor a vindecat-o pe deplin. Acum plânge de multe ori de bucurie, că Domnul a scăpat-o de cumplita și nemiloasa boală care o chinase atât timp. Pentru toate Aliluia Domnului Isus și Duhului Sfânt, Amin”.

**Mărturie din revista Cuvântul Adevărului,
luna ianuarie din anul 1931.**